

Helena Marchmont

Onderweg naar
een moord

Bunburry

1. De bushalte

Alfie besloot dat het bushokje in strijd was met de bouwbesluiten. Het had een dak, dat was waar, maar het was aan drie kanten open, wat betekende dat het geen enkele bescherming bood tegen de regen die hem horizontaal in het gezicht sloeg.

Er was in geen velden of wegen een bus te bekennen, hoewel hij volgens de vervaagde dienstregeling achter het glas vijftien minuten geleden had moeten komen en Alfie al minstens vijftwintig minuten stond te wachten.

Zoals alle Londenaren klaagde hij steen en been over het openbaar vervoer in de hoofdstad: urenlang geen bussen en dan opeens drie binnen een kwartier, vertragingen en storingen in de metro. Maar nu hij op het platteland woonde, besepte hij dat het openbaar vervoer in Londen een wonder van efficiency was. Hier in Bunburry passeerden de intercity's op hoge snelheid het dorp, waardoor de dorpelingen afhankelijk waren van antiek en onbetrouwbaar rijdend materieel. De landelijke busroutes waren gewijzigd, duidelijk met het doel om zo veel mogelijk ongemak te veroorzaken. De halte bij het postkantoor in High Street was niet meer in gebruik en de bussen reden niet meer door het centrum van het dorp, maar stopten enkel nog bij dit afgelegen bushokje aan de rand van het dorp, bijna een kilometer van Windermere Cottage.

Net toen Alfie spijt begon te krijgen van zijn besluit om de omgeving te verkennen, zag hij in de verte een bus aankomen. Hij deed een pas naar voren, klaar om hem aan te houden. Hij wilde niet het risico lopen dat de chauffeur hem over het hoofd zou zien.

Plotseling raasde er aan de verkeerde kant van de nauwe weg een

auto langs de bus. Hij reed recht op een tweede auto af die van de andere kant kwam en met luid getoeter vol in de remmen moest. Op het laatste moment dook de spookrijder zijn eigen weghelft weer op, dwars door een regenplas, waardoor er een fontein van modderig water over Alfie heen spatte.

‘Idiot!’ schreeuwde de andere bestuurder door zijn halfgeopende raam, maar aangezien de spookrijder allang weg was, leek het alsof de kreet voor Alfie bedoeld was.

Toen de bus aankwam, stond Alfie in het bushokje met een hand tegen het glas geleund. Hij wuifde de bus met zijn andere hand verder en hoopte dat de chauffeur zou begrijpen dat hij niet zou meegaan omdat hij doornat was. In feite had zijn nieuwe regenjas hem tegen het ergste beschermd. Maar hij beefde van top tot teen en in zijn hoofd hoorde hij het geluid van gierende banden en metaal dat uiteen werd gerukt. Hij had gedacht dat hij daarvan verlost zou zijn als hij uit Londen weg zou gaan en de onverwachte erfenis van het plattelandshuisje van tante Augusta had hem de kans gegeven het huis dat geen thuis meer was achter zich te laten. Maar het had niet geholpen. Hij werd midden in de nacht wakker en kon dan een paar seconden denken dat Vivian naast hem lag. Maar dan daalde het besef in, net zo scherp en rauw als op dat eerste moment.

‘Het kost tijd,’ had Oscar gezegd, ‘maar het wordt op den duur beter.’

Het werd niet beter. Hij kon zich niet voorstellen dat het ooit beter zou worden. Hij was er niet eens zeker van of hij wilde dat het beter zou worden. Dat zou betekenen dat Vivian niet alleen uit zijn leven maar ook uit zijn hart was verdwenen.

Hij zonk op de metalen balk neer die als zitplaats van het bushokje dienstdeed. Bunburry had hem een onverwachte afleiding bezorgd toen hij een moordenaar op het spoor was gekomen. Maar dat was drie maanden geleden en nu volgde de ene dag in de mistroostige eentonigheid van een Engelse winter op de andere.

Een kleine auto kwam voor de bushalte tot stilstand, langzaam genoeg om ervoor te zorgen dat Alfie geen tweede fontein van water over zich heen kreeg, maar snel genoeg om hem aan het schrikken

te maken. De chauffeur boog opzij en deed het raampje van de passagiersdeur naar beneden.

‘Alfie! Heb je de bus gemist?’ Een oudere dame met wit haar keek hem door haar veel te grote bril aan.

Hij wist een spijtige glimlach op te brengen. ‘Goeiemorgen Marge. Ja, ik geloof het wel.’

‘Waar moet je naartoe? Ik zal je een lift geven.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb besloten dat het niet het geschikte weer is voor een dagje uit.’

Marge snoof. ‘Londens watje. Toen ik jouw leeftijd had, maakte ik in dit weer zonder er verder bij na te denken een wandeling van twintig kilometer.’

‘Ik denk er verder ook niet meer over na,’ zei Alfie. ‘Ik ga naar huis om bij de open haard te zitten.’

‘Dat is meer dan een kilometer. Ik geloof niet dat jij in staat bent zo’n eind te lopen. Stap in, dan breng ik je terug.’

‘Bedankt, maar echt, ik red me wel. Je hoeft voor mij niet om te rijden.’

‘Ik heb geen haast. Kom nou maar.’

‘Ik ben een beetje nat geworden door een voorbijrijdende auto,’ zei Alfie. ‘Ik wil niet dat je modder op je bekleding krijgt.’

‘Alfie, dit is niet bepaald een luxueuze limousine. Dit ding heeft wel erger meegemaakt. Stap nou maar in en schei uit met tegenspreken.’

Alfie deed wat hem gezegd werd en maakte de veiligheidsgordel vast, terwijl zijn benen tegen het dashboard aan geklemd zaten. De auto was voorin nauwelijks comfortabeler dan achterin. De kleine auto was prima voor Marge, die vrij klein was, en voor Liz als ze meereed, maar het was absoluut geen geschikte wagen voor een lange kerel als hij.

‘Nou, waar wilde je naartoe?’ vroeg Marge, terwijl ze naar de weg reed die hen terug naar het dorp zou brengen.

‘Naar waar de bus me dan ook maar naartoe zou brengen. Een *magical mystery tour*.’

‘Er is niet veel mysterieus aan Cheltenham. En het is niet te vergelijken met Bunburry.’

‘Maar ik hoorde dat je er in de kringloopwinkel heel ranzige boeken kunt vinden.’

Marge grijnsde. ‘Gussie en haar boeken. Ja, ik had ze hier in het dorp echt niet durven doneren. De dominee zou een beroerte hebben gekregen. O Alfie, Liz en ik missen haar elke dag. Het is fijn dat jij hier bent. Jij bent onze band met haar.’

Hij had met niemand een band. Men had hem in het dorp welkom geheten omdat tante Augusta bij zoveel mensen geliefd scheen te zijn, maar ze had zo weinig invloed op zijn jeugd gehad dat hij zelfs geen duidelijk beeld had van hoe ze eruitzag.

Na de dood van zijn grootouders waren zijn moeder en hij nooit meer naar Bunburry teruggekomen en als kind had hij dat gewoon als een feit geaccepteerd. Nu pas, ruim dertig jaar later, vroeg hij zich af waarom zijn tante geen deel van zijn leven had uitgemaakt. En gelet op het gebrek aan contact was hij nog steeds verbijsterd dat ze hem het huisje had nagelaten.

Hij kon het zelfs niet aan Liz en Marge vragen. Zij schenen te denken dat tante Augusta een nauwe band met hem had gehad en hij wilde hun illusie van gelukkige families niet verstoren.

‘Je bent erg stil, Alfie,’ merkte Marge op.

‘Ik zit nog te ontdooien,’ zei hij. ‘Het is koud op het platteland. Jullie hebben meer gebouwen nodig.’

Ze bracht de auto voor het lage huisje van tante Augusta tot stilstand en gaf hem met haar in een handschoen gestoken hand een mep. ‘Nog één zo’n opmerking en we laten je deporteren.’

‘Naar een warme, zonnige plek, mag ik hopen.’

‘Wacht maar tot het lente wordt. Gussie zei altijd dat Bunburry in de lente de mooiste plek op aarde was.’

‘En als tante Augusta het zei, dan moet het wel waar zijn.’ Hij probeerde het te laten klinken alsof hij alles over tante Augusta wist. ‘Bedankt voor de lift.’

Marge nam hem aandachtig op. ‘Je ziet er niet goed uit,’ zei ze. ‘Ik hoop niet dat je ziek aan het worden bent.’

Hij wist weer een glimlach op te brengen. ‘Heus, ik voel me prima. Ik heb het alleen een beetje koud.’

‘Kijk dan, je bent vel over been. Je eet niet genoeg. Kom van-

avond bij ons eten.'

'Graag, dat lijkt me heel gezellig.' Hij boog zich naar haar toe om haar een zoen op haar wang te geven, stapte toen uit en wuifde haar na terwijl ze wegreed.

Eenmaal binnen in het huisje leunde hij achterover tegen de deur en ademde uit. Hij wilde niet weer naar buiten gaan, maar als hij binnen zou blijven, liep hij het risico dat hij de schok van de voorbijrazende auto zou herbeleven.

Oscar. Hij was precies de afleiding die hij nodig had. Hij zou Oscar kunnen bellen.

Hij liep naar de slaapkamer en ging op de rand van het bed zitten om Oscars nummer te draaien op tante Augusta's ouderwetse telefoon. Oscar had er geen enkel probleem mee om appjes te versturen, maar een van zijn merkwaardigheden was dat hij weigerde om te bellen als het niet op een vaste lijn was. Alfie had de gewoonte aangenomen om Oscar op het vaste toestel te bellen in plaats van op zijn mobieltje.

De telefoon ging over en Alfie bereidde zich voor op Oscars nieuwste excentriciteit. Voor het geval het een verkooppraatje betrof, nam hij de telefoon op als butler.

De krakerige stem van een oude man nam op. 'Het huis van De Linnet. U spreekt met Lane, de butler. Hoe kan ik u van dienst zijn?'

'Lane, zou je zo vriendelijk willen zijn de jonge meester te verwittigen dat Alfie McAlister met hem wil spreken?'

'Alfie McAlister,' herhaalde de nepbutler. 'Ik geloof dat ik de jonge meester die naam een keer heb horen noemen. Ik zal een poging wagen om hem aan uw bestaan te herinneren.'

Er klonk getik op de hoorn van de telefoon dat langzaam vager werd. Alfie nam aan dat dit wegstervende voetstappen moesten voorstellen.

'Alfie McAlister,' zei Oscar toen met zijn gewone stem. 'Alfie McAlister... Ben jij die kerel die toen op die expeditie naar de Cotswolds is gegaan en nooit meer is teruggezien?'

'Ik geloof dat we elkaar dinsdag voor het laatst hebben gesproken.'

'Maar ik heb je niet gezien.'

‘En wiens fout is dat? Ik heb je vaak genoeg uitgenodigd om hiernaartoe te komen. The Drunken Horse heeft uitmuntende kamers.’

‘Alsjeblieft! Ik zal nooit zo laag zinken dat ik me verplicht voel om in een etablissement te verblijven dat het alcoholisme van een paard aanprijst.’

‘Je weet niet wat je mist,’ zei Alfie. ‘En, hoe is het leven in de oude gewesten?’

‘Een eindeloze, wellustige draaikolk. De opening van een nieuwe galerie – je wilt niet geloven wat ze met papier-maché en pijpenragers voor elkaar weten te krijgen – en daarna een première bij het National dat een staande ovatie kreeg. Waarschijnlijk omdat de stoelen zo oncomfortabel zijn. En gisteravond heb ik Kathrin en Rebecca mee uit eten genomen bij The Ivy en hebben we een paar flessen van de Widow soldaat gemaakt.’

Alfie wist dat hij geacht werd jaloers te zijn of iets te missen, maar hij voelde enkel opluchting. Het leek hem zenuwslopend, inhoudsloos. Dan zou er van hem verwacht worden dat hij sociaal, onderhoudend en goed gezelschap was. Hier in Bunburry werd er op ouderwetse wijze rekening gehouden met nabestaanden, zelfs al dacht iedereen dan dat hij om tante Augusta rouwde.

‘En je belt precies op het goede moment,’ ging Oscar verder. ‘Ik heb je appartement gisteren even gecontroleerd en er is iets weg.’

Alfie voelde een bang voor gevoel opkomen. ‘Wat is er weg?’

‘Jij, sukkel. De portier vroeg met tranen in zijn ogen naar je. Je burens zijn bezig met een petitie om je terugkeer te eisen. Dus, wanneer kom je thuis?’

Zonder Vivian zou het appartement in Londen nooit meer zijn thuis zijn. En in het huisje van tante Augusta met zijn bijzondere aankleding voelde hij zich een gast. Hij hield van de serene slaapkamer, tolereerde de opzichtige keuken, had een afkeer van de badkamer met de avocadogroene inrichting, haatte de logeerkamer uit de jaren zeventig en verafschuwde het psychedelische behang in de woonkamer. Als hij hier zou blijven, moest het huisje grondig gerenoveerd worden en daar had hij de energie niet voor. Of misschien wist hij dat Windermere Cottage maar tijdelijk zou zijn.

‘Ik heb het hier veel te druk,’ zei hij. ‘Ik ga vanavond bij Liz en Marge eten.’

Oscar slaakte een theatrale zucht. ‘Nou, daarbij verbleekt The Ivy. Welke zintuigelijke heerlijkheden staan je te wachten? Gepocheerde eieren op toast voorafgegaan door een klein glaasje zoete sherry?’

‘Ik moet je zeggen dat de dames uitstekende koks zijn. Ik kreeg laatst een wildbraad van ze die een Michelinster verdiende. En de *apple crumble*, gemaakt met appels uit hun eigen tuin, daar zou jij zelfs van onder de indruk zijn geweest.’

Toen kwam hij op het idee om het incident met de auto te neutraliseren door er voor Oscars plezier een anekdote van te maken. ‘Laat me je over mijn dag van vandaag vertellen. Ik werd wakker en merkte dat het goot van de regen.’

‘Een gesprek over het weer is het laatste redmiddel van de fantasie-loze,’ antwoordde Oscar vinnig. Alfie herkende dit als een van Oscar Wildes bon mots – Oscar citeerde zijn naamgenoot zo vaak dat Alfie zich soms afvroeg of hij geloofde dat hij de nieuwe personificatie van zijn held was.

‘Geduld. Het wordt zelfs nog opwindender. Ik besloot om uit te zoeken waar de bus naartoe gaat, maar daarvoor moest ik eerst de halte zoeken. Ze houden er niet van om die ergens op een logische plek neer te zetten waar hij passagiers zou aantrekken. Ik ben een halfuur bezig geweest om me doornat te laten regenen en net toen ik dacht dat ik niet natter kon worden, reed een of andere snelheidsmaniak door een plas en veranderde me in een menselijk vel vloeipapier.’

Hij wachtte tot Oscar een van Wildes schimpscheuten zou maken, maar het bleef stil.

Toen zei Oscar: ‘Dus je rijdt niet?’

Meer kortaf dan zijn bedoeling was, antwoordde Alfie: ‘Natuurlijk rij ik niet. Ik heb geen auto.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat je zelfs daar in die binnenlanden wel ergens een auto zult kunnen huren.’

‘Dat zal zonder twijfel,’ zei Alfie. ‘Maar ik heb mijn rijbewijs niet bij me en ik heb geen idee waar die ergens in het appartement ligt. Dus ben ik op het openbaar vervoer aangewezen. Ik weet het, jij kunt je zo’n ontbering niet voorstellen.’

‘Alfie. Hoe langer je het uitstelt, hoe moeilijker het gaat worden.’

‘Ik stel het niet uit. Ik heb gewoon geen tijd gehad.’

‘Je hebt meer dan genoeg tijd gehad.’

‘Vind je?’

‘O goeie god, dat is niet wat ik bedoel. Ik heb het niet over Vivian, ik heb het over autorijden. Je moet weer achter het stuur krui-
pen. Je hebt er een probleem van gemaakt, terwijl dat helemaal niet
nodig is. Je zat niet eens in die vervloekte auto. En...’

‘Je bedoelt het waarschijnlijk goed,’ viel Alfie hem in de rede,
‘maar dit helpt echt niet. We praten een andere keer wel.’ Voordat
Oscar antwoord kon geven, smet hij de hoorn met een klap op de
haak en bleef met gebalde vuisten zitten. Waar haalde Oscar het lef
vandaan om hem de les te lezen? Oscar, die zogenaamd zijn beste
vriend was, zou het toch moeten begrijpen.

Hij balde zijn vuisten nog steviger. Hij zou nooit aan iemand
kunnen vertellen, zelfs niet aan Oscar, wat er op de dag dat Vivian
was gestorven werkelijk was gebeurd.